

Velín, včelín, blázinec a psice

Tenkrát, uprostřed socíku, se nám ani nesnilo, že bychom dostali byt. Mladí a bezdětní? Vysokoškoláci? Bez zásluh? Sci-fi!

Večer jsme s manželem chodívali z práce přes zbrusu nové sídliště, které zářilo nesčetnými okny manifestujícími útulné domovy.

Napadlo mne, že vypadá jako velín. V noci velín, ve dne včelín. A já do něj nepatřila, což mi připadalo nepatřičné. Nechci do smrti bydlet u našich. To je jasné!

„Soudružko, patříte do blázince,“ oznámila mi nekompromisně referentka bytového odboru ONV poté, co jsem odmítla po sedmi letech čekání 3+kk na Jižňáku. Před budovou čekal manžel s dvěma našimi dětmi.

„Ale soudružko referentko, všimněte si prosím, že lékař přiložil k naší žádosti o přiměřený byt posudek na můj ubývající zrak. Nemůžete mne poslat bydlet někam, kde nejsou silnice, natož pak chodníky. A já jsem šeroslepá - jakpak budu vodit brzy ráno a večer děti do školky a domů?“

Šeroslepost mi zůstala, zůstaly mi děti i byt v paneláku. Večer jsem sama nemohla chodit domů, nebylo vlastně kudy. Tedy - nejbezpečnější bylo létat, ale k tomu jsem nebyla vybavena. Nějak jsme přežili. Děti vodily do školky a ze školky mne a učitelky dělaly, že to nevidí. Však byla tma a veřejné osvětlení se nijak nadměrně neprojevovalo. Co kilometr, to jeden svítící kandelábr.

Děti už dávno odešly z domova. Na řadu přišel vodící pes. Konečně si to užívám. Ve dne včelín, v noci velín. Jdu tím velínem, nyní už po asfaltu. Okna paneláků jsou většinou otevřená, mnohá osvětlená. Z jednoho prší na mou hlavu Dešťové preludium, z jiného naopak nadávky, řev a třesk nějakých rozbitných předmětů. Myslím na ty lidi a je mi smutno. Kus dál ožralý tatík huláká unizono s televizním fotbalem, bezprostředně někde vedle brečí dítě, asi se probudilo. Moje vodící psice cinká rolničkou, kterou nosí na krku a sděluje mi žďuchajícím čumákem, že tady odbočujem. "Počkej holka, vždyť tak krásně voní bezy a lípy, pojď to vzít oklikou," domlouvám jí, a ona ráda poslechne. Tak jdeme tou vůní a já se raduji, že tenhle kus půdy ještě nepatří developerům, ale bezům, šípům, lípám a bažantům, kteří občas vykřiknou ze sna. Ve větvích světla lamp, vypadá to, jako když cestu ukazují nějaké stromové víly. No ne, co tady všechno člověka

nenapadne!

Zprudka šlápnu na neviditelnou pet láhev, a tenhle zvuk je pro mou psí průvodkyni výzvou. Popadne láhev a už se mnou v závěsu míří ke žlutému kontejneru. Pak mi svou kořist důvěřivě podá neboť ví, že jí pečlivě uklidím do té žluté věci kam se takové poklady skryjí před cizími všetečnými psy. A jdeme dál, dál, dál. Přecházíme park a už se ozývá naléhavé a kvílivé volání ptačích mlád'at - prý jsou to sovy. Tmou slyším tichý šelest křídel a pak je chvíli ticho, než ptáče polkne poslední sousto a opět začne truchlivě volat o potravu. Do hladového kvílení se ozývá úplně jiné kvílení - aha, to má Jituš zase nového chlapa... No ale proč si musí vždycky otevírat okno dokořán? A již další okna se otevírají, ozývá se smích a prisprostlé výzvy a názvy, směřované tam, kde Jituš novými a ještě dramatictějšími variacemi vyznává svůj neutuchající vztah k sexu. Jenže my, co už to známe, jdeme ještě o dva bloky vedle. V šestém patře ten mladý kluk zase trápí saxofon. A trápí ho moc dobře. Saxofon také kvílí, kňučí, brejkuje a zpívá. Kam se hrabe Jituš.

U vchodu se zdravím se sousedy,pozdními pejskaři. Zapalujeme si poslední noční a v krátkosti shrneme, jak dneska bylo a že zítra může být hůř. Jenže teď je noc, Jižňák svítí, sovy kvílí, Jituš vzdychá a voní jasmín. Vzpomínám nasoudružku z byt'áku, která mne před třiceti lety posílala na psychiatrii. Ještě, že jsem se tenkrát její výhrůžky zalekla a přijala osud člověka sídlištního. Kde jinde by měl ten můj pes tolik kamarádů?

Delicie Nerková 2004